

maalene en virkelig fagkyndig Prøvelse. Jeg vil nemlig for mit Vedkommende tilstaa, at jeg ikke er nogen særlig begejstret Tilhænger af den bestaaende Banklov, og at jeg egentlig ikke mener, at den i afgørende Henseender er fyldestgørende. Alle de virkelig store Spørgsmaal lader den nuværende Banklov, og derigennem ogsaa det foreliggende Revisionsforslag, ligge. Den lader ligge Forholdet mellem de store og smaa Banker, Forholdet mellem Banker og Sparekasser, Bankernes Forhold til Nationalbanken og endelig det store Likviditetsspørgsmaal. Nu er jeg enig med den højtærede Handelsminister i, at samtlige disse Spørgsmaal maa en Gang tages op herhjemme til en virkelig gennemgribende organisk Løsning, men at de endnu ikke er modne dertil, og at en fagkyndig Prøvelse i saa Henseende er ubetinget nødvendig. Det er iøjnefaldende, at naar Udviklingen her i Landet har formet sig saaledes, at vi har faaet den ejendommelige Banktype, den lille Provinsbank, er det saa at sige umuligt at skabe Lovregler, der passer for de meget store Banker — Banker af Privatbankens, Landmandsbankens og Handelsbankens Størrelse — og for de ganske smaa Banker i Provinsbyerne eller ude omkring paa Landet. Det er i Virkeligheden to forskellige Organismer, og det er saa sin egen Sag, at behandle dem fuldstændig skablonmæssigt. Følgen af, at man har maattet gøre det, har jo ogsaa været, at naar man skulde ind paa at skabe rent skematiske, skablonmæssige Regler for samtlige Banker, maatte man ganske naturligt tage et overvejende Hensyn til de store Banker, thi man maatte sørge for, at de først og fremmest var i Orden, og derigennem er man kommet ind paa ikke helt sjældent at skabe Smaabankerne fuldkommen unødige Vanskeligheder. Det er altsaa det første, der ligger for: at faa skabt Lovregler af forskellig Art, der tager forskelligt Hensyn til disse tvende Typer.

Dernæst kan vel heller ingen bestride — jeg ved godt, det er et ømt Punkt at røre ved —, at Forholdet mellem Sparekasser og Banker har udviklet sig ganske skævt her i Landet, at Midler, der ikke hører hjemme i Sparekasserne, i stort Omfang er blevet trukket ind i Sparekasserne, og omvendt, at Sparekassemidler i stort Omfang er havnet i Bankerne, ikke mindst fordi Bankerne paa visse Tidspunkter under den stærke Konkurrence har haft en meget forhøjet Indlaansrente. Jeg hørte endogsaa det ærede Medlem for 3die Kreds (Mægaard) i sin Omtale af Bankerne tale

om at sikre „Sparernes“ Indskud, men i Virkeligheden er det saaledes, at i Bankerne burde egentlig kun Kassebeholdninger og de Midler, som Erhvervssamfundet ønsker at holde likvide, samles; det er en stor Fare for disse Institutter at faa Sparemidler. Omvendt er det en endnu større Fare for Sparekasserne at faa de likvide Midler, Kassebeholdningsmidlerne, ind. I Virkeligheden er de grupperet mellem hinanden, der er ikke udviklet nogen virkelig gennemgribende Artsforskjel, og at rede disse Forhold ud fra hinanden paa rationel Maade er en Opgave, som endnu ikke er løst her i Landet.

Jeg nævnte dernæst Bankernes Forhold til Nationalbanken, som ogsaa den ærede foregaaende Taler (Bramsnæs) var inde paa. Den ærede foregaaende Taler har fuldkommen Ret i, at det er besynderligt, at Nationalbanken ikke har benyttet denne Lejlighed til at slaa et Slag, saa at sige, for en Skærpelse af Hovedbankernes Likviditet. Det var en naturlig Opgave for Nationalbanken. I Virkeligheden er det jo saa, at Bank of England med største Haardnakethed har gennemført det Princip, at de store Londoner-Banker skal være likvide i og for sig og ikke under Kriserperioder skal behøve Bank of Englands Hjælp, ja, de skal endogsaa omvendt have deres Kassebeholdninger i stort Omfang anbragt i Bank of England, saaledes at denne under kritiske Forhold kan øse deraf. Her er det ganske omvendt. Her er det altsaa saaledes, at Bankerne mener, at de behøver ikke at have liggende nogen videre Kassebeholdning, de kan altid løbe over i Nationalbanken og faa Pengene. Vi saa ogsaa i Tyskland umiddelbart før Kri-gen, hvorledes Havenstein efter engelsk Mønster optog Bestræbelserne for at gennemtvinge Likviditet i de tyske Banker, der var kommet ind paa — det er det tyske Forbillede, man har fulgt herhjemme —, saa snart det var ultimo, altsaa saa snart det var en af de 12 tilbagevendende Terminer, i største Omfang at rediskontere Veksel-Portefeuillen og at lombardere deres Beholdninger af Værdipapirer i Rigsgbanken, saaledes at denne 12 Gange om Aaret pludselig blev haardt spændt for. Det lykkedes Havenstein, for øvrigt uden Lovgivningens Hjælp, at fremme Likviditeten, men saa kom Kri-gen imellem, og til stort Uheld for Tyskland var det ikke lykkedes ham at gennemføre en Likviditet, der blot tilnærmelsesvis kunde hamle op med, hvad engelske og senere amerikanske Banker i saa Henseende præsterer. Denne organiske